

Toen het Lente werd op Oegeoek — Clara de Groot.

Geïllustreerd door H. Verstijnen.
Gebr. Kluitman, Alkmaar.

Men weet niet, waarom men dit boek het meest moet bewonderen: om het verhaal, of om de prachtige illustraties van de vogeltekenaar bij uitnemendheid: H. Verstijnen.

De band draagt een heerlijk tekeningetje van dotterbloemen, de boden van de Lente in het waterland. De omslag geeft een der spannendste momenten uit dit boek weer — Harm redt de jonge ooievaars uit hun nest, opdat zij niet de vuurdood sterven, want de boerderij brandt.

Wat in dit boek zo mooi is — het is zo verteld, dat wij meelevens met het heerlijke, en toch ook weer vaak zware, leven op al die drassige polletjes grond, uitgespaard door het water. Dat wij de spanning meemaken, als er wedstrijd wordt gezeild, of als de jongens den veldwachter moeten ontkomen.

Leerzaam en toch boeiend en bekoorlijk zijn vele bijzonderheden uit het vogelleven verteld. De jongens, die de eieren rapen uit de nesten der wanhopig krijsende kieviten, zijn geen barbaren of nestenschenners; deze eerste eieren gaan toch verloren door vorst of voorjaarshoogwater. De „gesloten tijd” treedt in, als de vogels kans krijgen rustig te broeden en dan wagen de jongens er zelfs hun gezondheid aan, zwoegen bij nacht en ontij, als het water de nesten toch nog bedreigt.

Voor de jeugd vindt „de Waterman” van van Schendel zijn weerga in dit boek. Ouders, die het voor hun kinderen kopen, kunnen het zelf ook genieten.

„Lente op Oegeoek” is werkelijk een buitengewoon boek van een opmerkelijke oorspronkelijkheid. Wij maken het leven van het troepje Oegeoekse kinderen, die in Waterlandkerkje op school

gaan, mee, alsof wij bij de scheepsbouwers-vrouw al dien tijd hebben gelogeerd.

Nienke van Hichtum, die haar gouden sporen verdient heeft, al was 't alleen maar met haar „Afkes tiental”, schreef een voorwoord in dit mooie boek, waaruit wij lezen, dat dit werk een eerste-ling is. Wij zullen de naam Clara de Groot goed onthouden!

Van binnen uit — C. P. van Asperen van der Velde.
Geïllustreerd door Nans van Leeuwen.
Gehr. Kluitman, Alkmaar.

De bekende sociale werkster, Juffrouw van Asperen van der Velde, ex-directrice van Ons Huis te Amsterdam, heeft als auteur voor onze meisjes haar sporen al verdiend met menig gevoelig stukje in *Leven en Werken*, de mooie uitgave van de Wereld-Bibliotheek.

Thans heeft zij de ganse warmte van haar hart gelegd in dit sprankelende, heerlijke, rijke meisjesboek.

Het gezin van Tienen, zes kinderen, een dappere Oma, die na de ramp van haar blindheid nog vollediger mens is geworden, heeft een Vader en een Moeder, die als hoogste gebod kennen: te leven *van binnen uit*. In deze richting voeden zij hun kinderen op. „Als echte mensen, die bij al, wat zij doen, hun *eigen* gedachten en *eigen* gevoelens laten spreken”. „Wat je denkt en voelt, wordt op de duur een stevig innerlijk bezit, een overflugging; en die eerlijke overtuiging is de enige stem, waarnaar je moet luisteren”.

De zes kinderen van Tienen slagen er niet alle zes in, om „van binnen uit” te leven. Daar is Frits, de zoon met het grote tekentalent. Hij let té angstvallig op „wat de mensen zullen zeggen”. Daar is de moeilijke, driftige Nel, die zich door een ongeschikte vriendin wel heel ver laat weglukken van de door de ouders uitgestippelde weg.

Annemarie en Joost, de oudsten — zij begrijpen Vader en Moeder zo goed — welk een geluk voor Annemarie en het hele gezin van Tienen, als Job, de flinke aanstaande predikant haar tot zijn vrouwje wil maken! De vrienden en vriendinnen der kinderen worden in het vrolijke gezin der van Tienen steeds met open armen ontvangen — Voor oom Leo is het een waar tehuis, als hij na zes zware Indische jaren met verlof komt — En de kinderloze, ietwat stugge en teruggetrokken oom Jaap en tante Lies „komen er helemaal uit hun schulp”.

Alleraardigste familiefeesten worden beschreven. De heerlijke kampeersommer bij Elspeet! De viering van Moeders veertigste verjaardag — Hoe uitnemend, en ter navolging, uitgetekend!

Is het wonder, dat, als een dergelijk gezin door de crisis in de allergrootste moeilijkheden raakt — als daarbij de zwaarste slag valt: Vader zwaar ziek, totaal uitgeput en overwerkt — van alle kanten hulp komt opdagen, niet alleen van de kinderen zelf, maar ook van Oma, en Oom Leo en Oom en Tante in Beekbergen!

Van vakantie tot vakantie wordt een zeer zwaar jaar doorleefd — maar dat ook de tweede vakantie een heerlijke wordt, daarvoor zorgen oom Jaap en tante Lies.

Een heerlijk boek, dat Nans van Leeuwen aardig illustreerde. Eén opmerking. Het titelblad vermeldt, dat dit boek geschikt is voor meisjes van 8 — 14 jaar. Dat moet een vergissing zijn. Beter lijkt mij als leeftijd 10 — 14, of nog liever 12 — 15 jaar te vermelden.

Hoe Els in Wonderland kwam — door Emmy Vosma.

Met platen en handtekening van Nans van Leeuwen. Voor meisjes van 10 — 12 jaar.
Van Goor Uitg. Mij. 's-Gravenhage.

Deze schrijfster is met dit werkje pas aan haar tweede, hoogstens derde boek. En nu is 't verrassend, te ervaren, welk een gaaf en boeiend verhaal zij de jeugd hier geeft.

Hier ligt een boek van een meisje, Elsje, dat heel arm is en met nog veel armere meisjes omgaat. Maar zij is omringd door de liefde van een trouwen Vader, een dappere Moeder. Die kunnen haar

niet besparen, dat zij de aanwezigheid van „Vrouw Zorg” voelt, zoals de volwassenen die voelen. Maar wel kunnen zij haar „het Wonderland” tonen. Dat wil zeggen, zij leren haar hoeveel schoons er is, toch nog is rondom je, als je kijken wilt. Hoeveel lieflijks je kunt beleven, als het zonnetje van binnen schijnt. Vol en rijk is daardoor Elsjes leven. Moedig helpt zij haar ouders mee in de zware strijd om het bestaan.

Hoe juist weet de schrijfster de lotgevallen dezer dorpskinderen ons vóór te stellen! En dan — doordat Elsjes dappere Vader en Moeder en Elsje zelf zich de achting van familieleden en vrienden hebben verworven — daagt er redding. Zie, daar is het Wonderland! Het is wéér een dorp en wéér gewoon maar een bakkerij en een winkel. Maar hier zijn de kansen veel beter, om een menswaardig bestaan te verwerven dan in het oude dorp. En nu zal Elsje's hartewens worden vervuld. Zó kwam Els in Wonderland.

Nans van Leeuwen zette vlotte, sprekende platen in dit vlotte, sprekende verhaal. Dat is Wonderland. En toch is dit maar een rij dorpshuisjes, een dorpswinkelje, wat leiboomen ervoor. Een heel mooi boek, keurig uitgevoerd!

Een veilig nest — door Rie Beyer.
Geïllustreerd door Rie Reinderhoff.
Gehr. Kluitman, Alkmaar.

Ja — veilig is het nest, waarin de jonge Nijhoffs mogen opgroeien. Veilig door de liefde en zorgen van hun moeder, veilig door grootmoeder, die in verleden, heden en toekomst voor de twee zusjes en het broertje zorgt. Ondanks veel moeilijkheden is het vaderloze gezin der Nijhoffs toch een fleurig gezin, waar de kinderen een heerlijke jeugd hebben. Hoeveel invloed ten goede kan er uitgaan van gelukkige mensen — en van gelukkige kinderen! Klein Hansje maakt juffrouw van den Bergh schijnbaar zoo dorre hart weer tot een warmvoelend menschenhart. Wat doet Bep de zwakke, gebrekkige Ina goed met haar vriendschap. En grootmoeder, hoe groot is haar invloed op de mensen uit haar omgeving. Zoulat er van meer dan een kant op de hartelijkste wijze daadwerkelijke steun wordt geboden aan het gezin Nijhoff, als de steun, Oma, het ontvalt!

Schitterend is de figuur van Oma getekend: „Oma, die zoo zelden in haar verwachtingen werd teleurgesteld”.

Van echte humor getuigen de toneeltjes, die zich voordoen, als Juffrouw van den Berg als pensionsgast bij de Nijhoffs intrekt, om hun budget weer sluitend te maken. De jonge lezeressen krijgen een diepere kijk dan schrijfsters haar gewoonlijk gunnen op het leven van een familie, als de auteur verhaalt van de verhouding der meisjes Vos tot haar moeder, of van Mies Rekers tot haar moeder. Ook laat de auteur haar jong publiek even een blik slaan in grote financiële zorgen. Het is niet uit nieuwsgierigheid, dat Oma zoo de-beurs-berichten uitspelt.

Maar ondanks de stormen, die rondom woeden, is en blijft het nest veilig, behoed door de liefde van velen, als die éne het niet meer hoeden kan — als Oma is heengegaan.

Een mooi verhaal, boeiend en afwisselend. Rie Reinderhoff illustreerde het goed. Het zal onze 12 — 14 jarige meisjes plezier doen.

S. L.—R.

Catelijne van Ingelmunster — door Sini Greup-Roldanus.

Van Goor Uitg. Mij. 's-Gravenhage.

Dit boek, voor meisjes van 14 — 17 jaar, beschrijft het leven van een jongmeisje in de 17e eeuw. Catelijne is de dochter van één der welgestelde lijnvaadblekers uit de duinstreek bij Haarlem. Op boeiende wijze wordt verteld over deze bloeiende bedrijven, die echter, daar zij zeer sterk van de weersgesteldheid afhankelijk waren, ook vaak met moeilijke jaren te kampen hadden. Catelijne is een van de weinige meisjes uit die tijd, die de vroeger vergaarde schoolkennis nog bijgehouden heeft. Haar Moeder heeft het nooit geleerd, haar zuster en zwager zijn alles vergeten, zij kunnen lezen noch schrijven. Maar Catelijne ziet het nut ervan in en brengt met behulp van een bak met zand deze moeilijke kunst ook haar veel jonger broertje bij. Zij helpt zelfs haar Vader bij zijn boekhouding. Zo wordt ons in allerlei aardige tafereeltjes dit oud-Hollandse gezin voor de geest getoverd; en wij leven mee met Catelijne's moei-

lijkheden en avonturen en vooral ook met haar vriendschap en belangstelling voor „den Heer S. Petarius” welke vriendschap tenslotte tot iets anders uitgroeit! Een goed en prettig boek.

Jeugdstad — door Hans Pennaerts.
Uitg. Becht, Amsterdam.

Jeugdstad, een „echte” stad, met een stadhuus, werkplaatsen, een tramdienst, een brandweer, een groot zwembad en sportterreinen.

Hier wordt alles gedaan en verzorgd door jongens, de aardige kleine huisjes alleen bewoond door jongens, volwassenen hebben er zelfs geen toegang. Hier zullen 3 H.B.S. vrienden hun vakantie doorbrengen. In het begin staan zij wel even vreemd te kijken, als zij door de poort komen, waar jongens op wacht staan, als ze naar het stadhuis moeten waar jongens aan de bureaux en loketten zitten waar op straat een „tram” — meer een soort torlorrie — bestuurd door een jongen, hen tijdelijk voorbijrijdt, waar hun de weg gewezen wordt door jongens met een rood insigne, die dienst als ordebewaarders en die onvoorwaardelijk hoorzaam moeten worden. Alle jongens krijgen een aandeel in het werk dat immers moet gedaan worden en pas als hun werkkaart behoorlijk gestempeld is, krijgen zij daarmee toegang tot sportterreinen, het zwembad en de ontspanningslokalen.

Deze alleraardigste fantasie — zou een dergelijke stichting overigens zo onmogelijk zijn — laat de vrienden natuurlijk allerlei avonturen zien, waardoor er wat spanning in het verhaal komt; maar dit vormt gelukkig niet de hoofdvraag van het boek. Het is de samenleving van jongens — wel een paar honderd — die geschapelijk verrichte arbeid, de verantwoordelijkheid, die ieder draagt, het zich onmiddellijk maken van gemaakte fouten, waarvan een groter voedende kracht uitgaat en waar de jongens duidelijk merkbare invloed van ondergaan.

Toch is het boek helemaal niet moraalgeschreven, integendeel: echte schooljongen, plagerijtjes, zelfs ruzies in sappig jargon nemen een belangrijke plaats in.

Wat oudere jongens zullen er echt van genieten.